

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

7. Quàm diuersa sit mors Hypocritaru[m], & simpliciter Deo seruientium?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

est, & verè dictum ostendit: *Non venies in conspectum Dei omnis hypocrita, quod D. Gregorius his verbis enarrat. Est apud nos nunc Anastasius ex Isauria presbyter, qui in diebus suis Iconij rem terribilem narrat euenisse. Ibi namque, ut ait, quoddam monasterium Thongolatom dicitur, in quo quidam monachus magne estimationis habebatur, Bonis quippe cernebatur moribus, atque in omni sua actione compositus, sed sicut ex fine res patuit, longè aliter, quam apparebat, fuit. Nam cum ieiunare se cum fratribus demonstraret, occultè manducare consueverat. Quod eius vitium fratres omninò nesciebant. Sed corporis superueniente molestia, ad vitam extrema perductus est. Qui cum esset in fine, fratres ad se omnes, qui monasterio inerant, congregari fecit. At illi tali, ut putabant viro moriente, magnum quid ac delectabile se ab eo audire crediderant. Quibus ipse afflictus, & tremens compulsus est prodere, cui hosti traditus cogebatur exire. Nam dixit: Quando me vobiscum credebatis ieiunare, occultè comedebam, & ecce nunc ad deuorandum draconi traditus sum, qui caudà mea genua pedesq; colliganit: caput verò suum intra meum os mittens, spiritum meum ebibens extrahit. Quibus dictis statim defunctus est, atq; ut pœnitendo se liberare potuisset, à dracone, quem viderat, expectatus non est. Quod nimirum constat, quia ad solam utilitatem audientium viderit, qui eum hostem, cui traditus fuerat, & innotuit, & non euasis.*

Hoc tandem sine laudes suas euertunt hypocritæ, qui, dum coram hominibus bonam existimationem aucupantur, de ipsa existimatione per fraudem rapta; & à Deo, & ab hominibus damnati erubescunt; honorisq; loco duplicem contemptum ignominiamq; reportant, sicut meretrix, quæ pro casta vult haberi; nam & libidinis, & mendacij sustinet reprehensionem. *Quid dicturi sumus, ait S. Gregorius, qui iniqua operibus docemus; & sola voce ea, quæ sunt iusta prætendimus? ossa ieiunij atteruntur, & mente turgemus: corpus despectis vestibus tegitur, & elatione cordis purpuram superamus; iacemus in cinere, & excelsa non aspicimus; doctores humilium, duces superbia, ouina facie lupinos dentes abscondimus. An non tales prodi merentur? De Euthymio magnæ sanctitatis viro, inter cetera narrat Nicephorus sequentem historiam: Cum Monachus quidam moreretur, qui egregiam virtutis & castitatis famam obtineret, impudicus autem prorsus esset, sanctum hunc virum angelum horrenda*

Iob 13. 16.
S. Gregor.
lib 4. Dial.
cap 38.

VII.

S. Greg. in
reg.

Niceph lib.
14. hist Eccl.
cap. 52.

horrenda specie tridente graui animam ipsius, crudelem in modum, & corpore extrahentem vidisse, & vocem simul calitatis, occulta turpitudinis facinora aperte reuelantem, audisse. Alium quoque pauperem quemdam nudum in solo iacentem ab eo aspectum esse, lacerum prostratum & pannis vilibus obsitum, cuius animam, qui multi ei praeesto aderam, Angeli reuerenter enocârunt. Cui Dauid quoque cum summi concentu citharâ suâ affuerit, carminibus illam veluti demulcens atque prodicens. Vbi vides diuersa facie, diuersas animas rectas latuisse. Sub vili aspectu erat mens pretiosa; & sub fama castitatis fumosa turpitudine. De tali diuina est sententia: *Reuelabunt cali iniquitatem eum; hoc est, per Angelos, & reliquos Diuos, & apparitiones deregent, quid sub ouina pelle occultârunt.*

Iob. 20. 27.

VIII.

Pauci sunt fortasse ex hoc numero mortales? Enimuerò plurimi. Fridericus III. Imperator, cum audiret quemdam dicentem, abiturum se aliquando in ea loca, in quibus nulli planè hypocritæ essent, respondit: *Vltra Sauromatas ergo, & glaciale Oceanum tibi euendum est. Sed cum eò veneris, non omnino carebit hypocrisis locus, si modò & tu homo, non Deus es. Inter mortales enim nemo est, qui non ex aliqua parte fictus fucatusq; sit. Quis enim vitia sua non tegit? quàm pauci virtutes suas non cupiunt sciri & laudari? aut magis laudari, quàm merentur? Quotquot rei cum sint, vbi fatenda est veritas, ibi se se excusant, hypocritæ sunt. Quot sub nomine amicitiae hostem abscondunt? Aperte enim odisse, vel amare, est magis ingenui, quàm fronte occultare sententiâ. Quot adulterant veritatem? & sicut Troianus equus fallunt sub specie pietatis? Quot adeunt templa, qui conspici volunt? quot ieiunijs se affligunt, ut appareant ieiunantes? quot flagellis corpus castigant, ut sub ipsius sacci tegumento vel ignoti laudentur, atque seueri in seipos videantur? Quot peculiaria & vitæ notabilia sectantur, ut eminent? Mirifica res est, & monstro similis, quòd etiam inter Philosophos, immò Religiosos inueniantur, qui, quia toga non splendet, immò quia sordet & lacera est, laudem captant, voluntq; de ipsa humilitate superbire. *Asperum cultum, & vitiosum caput, & neglegentiore barbâ, & indictu argento odium, cubile humi positum, & quidquid ad laudem peruersa vita sequitur, enita, ait Ethnicus. Vult ergo frontem populo nostram conuenire, non quòd ista asperitas**

Cic. lib. de amicit.

Senec ep. 13.